

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Świergosz (spr)

Sędziowie: SSA Grzegorz Nowak

SSO del. do SA Jarosław Komorowski

Protokolant: st.sekr.sąd. Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Piotra Urowskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014r. sprawy :

M. L. (L.), A. W. (W.), K. M. (M.) i S. B. (B.)

oskarżonych z art.54 ust.2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców ww. oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 23.06.2014r. (sygn. akt II K 189/13)

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w pkt 1, 2, 5, 7-20, 21 b-d, 22 b-d i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania,**
- 2. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 6, w ten sposób, że przyjmuje, iż orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności odnosi się do orzeczenia o karze zawartego w pkt 3,**
- 3. w pozostałym zakresie (pkt 3, 4, 21a, 22a) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,**
- 4. zasądza od oskarżonego M. L. na rzecz Skarbu Państwa zwrot wyłożonych wydatków w postępowaniu odwoławczym w 1/4 części, tj. w kwocie 35 zł; oraz wymierza mu opłatę w kwocie 380 zł;**

Jarosław Komorowski Maciej Świergosz Grzegorz Nowak

UZASADNIENIE

M. L., A. W., K. M. i S. B. stanęli przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze oskarżeni o to, że :

1. **M. L. :**

I. w bliżej niustalonych datach w okresie 2009 -2010 r. w L. woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, po uprzednim wejściu w porozumienie z M. D., co do wytwarzania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, środków odurzających w postaci marihuany, przystosowywał wspólnie z nim, do

niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci marihuany, szafę drewnianą mającą służyć do uprawy konopi siewnych innych niż włókniste, wykładając jej wnętrze folią aluminiową

tj. o czyn z art. 54 ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 54 ust. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od początku 2010 r. do maja 2010 r. w L. woj. (...), chcąc aby M. D. wspólnie z nim założył plantację konopi siewnych innych niż włókniste, z której to mogli by oni wbrew przepisom ustawy, wytwarzać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środki odurzające w postaci marihuany, nakłaniał go do tego

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w nieustalonej dacie w okresie lat 2009-2010 w L. w woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił D. S. (1) środek odurzający w postaci marihuany w ilości 10 gram w cenie po 23 zł za 1 gram to jest łącznie 230 zł

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. A. W. :

IV. w okresie od stycznia 2009 r. do maja 2011 r. w N.

i K. w województwie (...) wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadzał do obrotu substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ich znacznie ilości co najmniej 3.500 gram w ten sposób, iż przekazywał je odpłatnie celem dalszej sprzedaży A. T. w partiach po 100 gram do 300 gram i cenie 14 zł za 1 gram to jest łącznie 49.000 zł a nadto w tym samym czasie i okolicznościach uczestniczył

w obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany w znacznej ich łącznie ilości co najmniej 20.000 gram przyjmując je odpłatnie

z zamiarem ich dalszej sprzedaży od A. T.

w partiach od 100 do 1000 gram i cenie po 15 zł za jeden gram to jest łącznie 300.000 zł, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 §1 kk

3. K. M. :

V. w okresie od czerwca – lipca 2009 r. do dnia 19 czerwca 2010 r.

w G. woj. (...) i K. woj. (...), wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadzał do obrotu substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w znacznej ich łącznie ilości co najmniej 3.000 gram przekazując je celem dalszej sprzedaży A. T. w partiach po 50, 100 i 200 gram i cenie po 17 zł za 1 gram to jest łącznie 51.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 alt od odbycia za nie kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4§1 kk

VI. w okresie od dnia 17 czerwca 2011 r. do 19 lipca 2011 r.

w G. woj. (...) i K. woj. (...), kilkakrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w znacznej ich łącznej ilości co najmniej 500 gram przekazując je celem dalszej sprzedaży A. T. w partiach po około 100 gram i cenie po 17 zł za 1 gram to jest łącznie 8.500 zł, przy czym czynu tego dopuścił się

będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

VII. w okresie od początku czerwca 2012 r. do około 10 czerwca 2012 r. w K. woj. (...) w zamiarze aby A. T. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz środkami odurzającymi w postaci marihuany, poprzez nabycie ich za jego pośrednictwem w cenie po 13.000 zł za kilogram amfetaminy i 18.000 zł za kilogram marihuany nakłaniał go do tego, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

4. **S. B. :**

VIII. w okresie od marca 2011 r. do dnia 19 lipca 2011 r. w miejscowości L. powiat (...) w woj. (...) po uprzednim podrabianiu na opakowaniach foliowych, znaków identyfikacyjnych w postaci znaków towarowych (...) zarejestrowanych pod numerem R- (...) w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej na rzecz (...), co najmniej kilkukrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru aby A. T. w celu wprowadzania do obrotu oznaczał towary w postaci tytoniu do palenia takimi, podrobionymi znakami towarowymi oraz dokonywał obrotu tymi towarami czyniąc sobie

z tego stałe źródło dochodu, pomógł mu tym w ten sposób,

iż odpłatnie dostarczył łącznie 12.000 sztuk opakowań foliowych

z podrobionymi znakami towarowymi (...) w celu po 0,30 zł za jedno opakowanie

tj. o czyn z art. 306 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

Wyrokiem z dnia 23.06.2014r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (II K 189/13) orzekł co następuje :

1. na zasadzie art. 17§1 pkt 2 kpk w zw. z art. 414§1 kpk oskarżonego M. L. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku,

2. oskarżonego M. L. uznał za winnego tego,

że w bliżej nieustalonej dacie w okresie od początku 2010 r. do maja 2010 r. w L. woj. (...), chcąc aby M. D. wspólnie z nim uprawiał konopie inne niż włókniste, nakłaniał go do tego, tj. popełnienia przestępstwa

z art. 18§2 kk w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 19§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. oskarżonego M. L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III. części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy tego przepisu oraz art. 33§2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł;

4. na mocy art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego M. L., w związku ze skazaniem go za czyn przypisany

w punkcie 3. wyroku środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 230 zł;

5. na mocy art. 85kk i art. 86§1 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk

z wymierzonych oskarżonemu M. L.

w punkcie 2. i 3. wyroku kar pozbawienia wolności orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

6. na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie 5. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu M. L. warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby,

7. oskarżonego A. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV. części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 65 § 1 kk i art. 4 §1 kk, ustalając, że czyn ten został popełniony w okresie od stycznia 2009 r. do lutego 2011 r. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 65 § 1 kk i art. 4 §1 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności

i 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

8. na mocy art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego A. W. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej

z popełnienia przestępstwa w kwocie 349.000 zł;

9. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego A. W. środek karny w postaci nawiązki w kwocie 4.000 zł płatnej na rzecz SP ZOZ w N. Ośrodek dla Osób Uzależnionych, z przeznaczeniem na cel zwalczania

i zapobiegania narkomanii,

10. oskarżonego K. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V. części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 65§1kk, art. 64§1kk i art. 4§1 kk ustalając, że oskarżony popełnił je nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 3.08.3005 r. do 2.11.2005 r., od 24.11.2005 r. do 2.03.2006 r. i od 1.09.2007 r. do 11.12.2007 r., co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Głogowie w wyroku z dnia 4.04.2006 r. sygn. akt IIK 83/06 za umyślne przestępstwo podobne wyczerpujące znamiona art. 280§1 kk i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 65§1 kk i art. 4§1 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

i 180 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

11. oskarżonego K. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI. części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 65§1kk, art. 64§1kk i art. 4§1 kk ustalając, że oskarżony popełnił je nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 3.08.3005r. do 2.11.2005r., od 24.11.2005 r. do 2.03.2006 r. i od 1.09.2007 r. do 11.12.2007 r., co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Głogowie w wyroku z dnia 4.04.2006 r. sygn. akt IIK 83/06 za umyślne przestępstwo podobne wyczerpujące znamiona art. 280§1 kk i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 65§1 kk i art. 4§1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

12. oskarżonego K. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 64 § 1 kk ustalając, że oskarżony popełnił je w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie 2.06.2005r. - 3.06.2005r.

i 19.06.2010 r. do 17.06.2011 r. co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Głogowie w wyroku z dnia 17.01.2006r. sygn. akt IIK 680/05 za pozostające w ciągu przestępstw umyślne przestępstwa podobne wyczerpujące znamiona art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 19§1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

13. na mocy art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego K. M., w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie 10. wyroku, środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 51.000 zł,

14. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego K. M. w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie 10. wyroku, środek karny w postaci nawiązki

w kwocie 2.000 zł płatnej na rzecz SP ZOZ w N. Ośrodek dla Osób Uzależnionych, z przeznaczeniem na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii,

15. na mocy art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego K. M., w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie 11. wyroku, środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 8.500 zł,

16. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego K. M. w związku ze skazaniem go za czyn przypisany w punkcie 11. wyroku, środek karny w postaci nawiązki

w kwocie 2.000 zł płatnej na rzecz SP ZOZ w N. Ośrodek dla Osób Uzależnionych, z przeznaczeniem na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii,

17. na mocy art. 85 kk i art. 86§1 i 2 kk z wymierzonych oskarżonemu K. M. w punkcie 10., 11., 12. wyroku kar pozbawienia wolności i grzywny orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł,

18. oskarżonego S. B. uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2011 r. do dnia 19 lipca 2011 r.

w miejscowości L. powiat (...) w woj. (...) po uprzednim podrabianiu na opakowaniach foliowych, znaków identyfikacyjnych w postaci znaków towarowych (...) zarejestrowanych pod numerem R- (...) w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej na rzecz Philip M., kopiując zewnętrzną postać produktu za pomocą technicznych środków reprodukcji, co najmniej kilkukrotnie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru aby A. T.

w celu wprowadzania do obrotu oznaczał towary w postaci tytoniu do palenia takimi podrobionymi znakami towarowymi oraz dokonywał obrotu tymi towarami stwarzając tym możliwość wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości produktu, co wyrządza poważną szkodę przedsiębiorcy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, pomógł mu tym w ten sposób, iż odpłatnie dostarczył łącznie 12.000 sztuk opakowań foliowych

z podrobionymi znakami towarowymi (...) w cenie po 0,30 zł za jedno opakowanie, tj. popełnienia przestępstwa z art. 306 kk, art. 24 ustawy z dnia 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 305 ust. 3 ustawy

z dnia 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej przy zastosowaniu art. 11§3 kk oraz art. 33§2 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł,

19. na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie 18. wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonemu S. B. warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby,

20. na mocy art. 46§2 kk orzekł wobec oskarżonego S. B. środek karny w postaci nawiązki w kwocie 10.000 zł; płatnej na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. ,

21. na mocy art. 63§1 kk zaliczył:

a) oskarżonemu M. L. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to zatrzymania od dnia 27.08.2012 r. do dnia 28.08.2012 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny,

b) oskarżonemu A. W. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23.05.2013 r. do dnia 6.12.2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

c) oskarżonemu K. M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 19.08.2013 r. do dnia 3.12.2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

d) oskarżonemu S. B. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to zatrzymania od dnia 26.03.2012 r. do dnia 27.03.2012 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny,

22. na zasadzie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe tj. kwoty:

a) od oskarżonego M. L. kwotę 183,51 zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 480 zł tytułem wymierzonej na zasadzie art. 2 ust.1 pkt 3 i art. 6 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz 223 ze zm.) opłaty,

b) od oskarżonego A. W. kwotę 188,56 zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 2.400 zł tytułem wymierzonej na zasadzie art. 2 ust.1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz 223 ze zm.) opłaty,

c) od oskarżonego K. M. kwotę 188,56 zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 2.400 zł tytułem wymierzonej na zasadzie art. 2 ust.1 pkt 5, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz 223 ze zm.) opłaty,

d) od oskarżonego S. B. kwotę 108,56 zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 1.180 zł; tytułem wymierzonej na zasadzie art. 2 ust.1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz 223 ze zm.) opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się Prokurator Okręgowy w Zielonej Górze oraz obrońcy ww. oskarżonych.

Prokurator Okręgowy w Zielonej Górze (vide: k.508-524) na podstawie art.425 § 1 i 2 kpk oraz art.444 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok w częściach dotyczących :

1. orzeczenia o winie w zakresie czynów M. L. wskazanych w pkt I i II aktu oskarżenia (pkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku),

2. orzeczenia o karach wymierzonych A. W.
i K. M..

Powołując się na treść art.427 kpk i art.438 pkt 3 i 4 kpk wyrokowi temu zarzucił :

1. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę –
w pkt 1 (pkt I aktu oskarżenia) – mający wpływ na jego treść

a polegający na stwierdzeniu, iż oskarżony M. L. wszedł z M. D. w porozumienie, którego celem nie było wytwarzanie środków odurzających w postaci marihuany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a jedynie uprawa marihuany a nadto, że działanie oskarżonego polegające na wyłożeniu wspólnie z M. D. drewnianej szafy folią aluminiową nie stanowiło przystosowania przyrzędu do niedozwolonego wytworzenia środków odurzających

i w konsekwencji tego – wobec stwierdzenia w opisywanych zachowaniach braku znamion czynu zabronionego – uniewinnienie oskarżonego M. L. od popełnienia ww. przestępstwa na podstawie art.17 § 1 pkt 2 kk, podczas gdy właściwa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka M. D. oraz wyjaśnień oskarżonego M. L., prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż celem zawartego między ww. porozumienia była nie tylko uprawa przez nich tych konopi innych niż włókniste, zbiór ich ziela ale przede wszystkim wytworzenie środków odurzających w postaci marihuany i ich dalsza odpłatna sprzedaż i temu właśnie miało służyć poddanie przedmiotowej szafy określonych

z ich strony działaniom, polegających na przystosowaniu jej do niedozwolonego wytwarzania narkotyków w ww. postaci – co

w konsekwencji prowadzi do stwierdzenia, iż zachowaniem swoim oskarżony M. L. wypełnił znamiona zarzucanego mu

z art.54 ust.2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

i art.54 ust.2 pkt 1 cyt. ustawy w zw. z art.11 § 2 kk w zw.

z art.12 kk przestępstwa,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę –

w pkt 2 (pkt II aktu oskarżenia) – mający wpływ na jego treść

a polegający na stwierdzeniu, iż oskarżony M. L. nakłaniał M. D. li tylko do wspólnej z nim uprawy konopi innych niż włókniste i w konsekwencji uznanie go za winnego popełnienia czynu z art.18 § 2 kk w zw. z art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy właściwa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena zabranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka M. D. oraz wyjaśnień oskarżonego M. L., prowadzi do jednoznacznego wniosku,

iż oskarżony nakłaniał M. D. nie tylko do uprawy konopi innych niż włókniste ale przede wszystkim do wytworzenia z niej narkotyku w postaci marihuany, którą następnie mogliby sprzedawać i „porządnie zarobić” – co

w konsekwencji prowadzi do stwierdzenia, iż zachowaniem swoim M. L. wypełnił znamiona zarzucanego mu z art.18 § 2 kk w zw. z art.53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przestępstwa,

3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, orzeczonej wobec oskarżonego A. W. za przypisane mu przestępstwo obrotu środkami odurzającymi

i substancjami psychotropowymi w pkt 7 wyroku, w stosunku do bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu

a także stopnia jego winy, będącej efektem nienależytego uwzględnienia okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu oraz nie uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających i w konsekwencji pozbawienie kary waloru celowościowego w zakresie prewencji ogólnej, jak również oddziaływania zapobiegawczo – wychowawczego wobec oskarżonego,

4. rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego K. M. za przypisane mu przestępstwa obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w pkt 10 wyroku w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy oraz w pkt 11 w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy oraz orzeczonej

w pkt 17 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, w stosunku do bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów, których popełnienia oskarżony został uznany za winnego a także stopnia jego winy, będącą efektem nienależytego uwzględnienia okoliczności podmiotowych

i przedmiotowych zarzucanych mu czynów, nie uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających, faktu obostrzenia odpowiedzialności karnej i w konsekwencji pozbawienie kary waloru celowościowego w zakresie prewencji ogólnej, jak również oddziaływania zapobiegawczo – wychowawczego wobec oskarżonego.

Reasumując, na podstawie art.437 § 1 kpk apelujący wniósł o :

1. uchylenie pkt 5 części dyspozytywnej wyroku w przedmiocie orzeczonej wobec M. L. kary łącznej pozbawienia wolności,
2. uchylenie wyroku dot. M. L. w zaskarżonym zakresie tj. pkt 1 i 2 części dyspozytywnej (pkt I i II aktu oskarżenia) i w tym zakresie przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu A. W. za przestępstwo przypisane w pkt 7 kary 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
4. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu K. M. za przestępstwo przypisane w pkt 10, kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo przypisane w pkt 11 kary 2 lat pozbawienia wolności i orzeczenie za te przestępstwa oraz przestępstwo z pkt 12 łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy.

Obrońca oskarżonego M. L. z wyboru adw. D. S. (2) (vide: k.544-549) zaskarżyła przedmiotowy wyrok w całości na korzyść ww.

Powołując się na treść art.427 § 2 kpk i art.438 pkt 2, 3, 4 kpk orzeczeniu temu zarzuciła :

5. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, która miała wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony w okresie od początku 2010r. do maja 2010r. w L., woj. (...), chcąc aby M. D. wspólnie z nim uprawiał konopie inne niż włókniste, nakłaniał go do tego oraz, że w okresie lat 2009-2010 w L., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił D. S. (1) środek odurzający w postaci marihuany w ilości 10 gram mimo istniejących wątpliwości wynikających z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków,
6. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie :
 - a) art.7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i danie wiary zeznaniom świadka D. S. (1), w sytuacji gdy zeznania te nie są konsekwentne,
 - b) art.5 kpk poprzez rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości co do podżegania M. D. na niekorzyść oskarżonego,
7. rażącą surowość kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz grzywny, jak również wymierzeniu środka karnego.

Resumując, na podstawie art.427 § 1 kpk obrońca tego oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wskazała, że z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek uznania winy oskarżonego co do zarzutu III części wstępnej wyroku o uznanie go za wypadek mniejszej wagi i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary jednostkowej oraz w ślad za tym łagodniejszej kary łącznej.

Obrońca oskarżonego A. W. z wyboru adw. W. G. (vide: k.531-536) zaskarżył wyrok w całości.

Powołując się na treść art.427 § 2 kpk i art.438 pkt 2 kpk zarzucił mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia o winie, a mianowicie art.410 kpk, art.7 kpk i art.4 kpk, w wyniku całkowicie dowolnego uznania, jakoby jedyny przedstawiony dowód oskarżenia w postaci pomawiających zeznań rzekomego współsprawcy czynu świadka A. T. był w pełni wiarygodny i mógł dawać podstawę do przeganiania, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, podczas gdy takiemu uznaniu zdecydowanie przeczą zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, które

w całości ujawnionych okoliczności wskazują, że świadek A. T. w pokretnych zeznaniach pomawia oskarżonego w sposób fałszywy z motywów właściwych dla osób ze stwierdzoną osobowością dyssocjalną.

Skarżący ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego K. M. z wyboru adw. W. M. (vide: k.538-543) zaskarżył przedmiotowy wyrok – co do swojego mandanta – w całości.

Zarzucił on sądowi I instancji :

I. na podstawie art.438 pkt 2 kpk (tak w oryginale – dop. SA P-ń) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że :

a) K. M. wprowadził do obrotu substancję psychotropową w postaci amfetaminy: w ilości 3 kg w okresach od czerwca 2009r. do 19.06.2010r. oraz 0,5 kg od dnia 17.06.2011r. do 19.07.2011r.,

b) K. M. nakłaniał A. T. do zakupu środków odurzających marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w czerwcu 2012r.,

Podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie na to nie wskazuje,

II. na podstawie art.438 pkt 2 kpk naruszenie przepisu postępowania art.7 kpk mający wpływ na treść orzeczenia, polegające na dowolnej ocenie relacji procesowej A. T. w zakresie w jakim przedstawił on dwie różne wersje zdarzeń z udziałem K. M..

Reasumując, na podstawie art.427 § 1 kpk w zw. z art.437 § 2 kpk obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszelkich zarzucanych mu przestępstw.

Obrońca oskarżonego S. B. z wyboru adw. M. R. (vide: k.525-530) zaskarżył przedmiotowy wyrok – co do winy – w pkt 18, 19, 20.

Zarzucił on sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności :

1. art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności przejawiającej się w ocenie zeznań

i wyjaśnień A. T. oraz ustaleniu wyłącznie na ich podstawie stanu faktycznego w sprawie, w sytuacji gdy prawidłowa, tj. swobodna ocena powyższego dowodu powinna prowadzić do uznania go za niewiarygodnego, zwłaszcza w kontekście korzyści jakie odniósł świadek z pomówienia, braku potwierdzenia (choćby w części) zeznań innymi dowodami, ich niekonsekwencji oraz składania przez osobę, u której stwierdzono osobowość dyssocjalną,

2. art.2 § 1 pkt 1 kpk oraz art.4 kpk polegającą na tym, iż sąd I instancji wydał wyrok wyłącznie oparty na dowodzie z pomówienia, ignorując jednocześnie fakt, że żadne inne dowody nie potwierdziły sprawstwa oskarżonego, czym dopuścił się naruszenia zasady domniemania niewinności, w świetle której udowodnienie winy oskarżonemu musi nastąpić w sposób całkowity, pewny oraz wolny od wątpliwości.

Reasumując, na podstawie art.437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa. Ewentualnie, z ostrożności obrończej, wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje prokuratora oraz obrońców oskarżonych okazały się konieczne i celowe, albowiem pozwoliły Sądowi Apelacyjnemu na częściową zmianę oraz utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku – co do pkt 3, 4, 5, 21a i 22a w odniesieniu do oskarżonego M. L. – zaś

w pozostałym zakresie spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie niniejszej sprawy w tej części Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

Nie przesądzając w chwili obecnej końcowego rozstrzygnięcia

w sprawie, a w szczególności kwestii winy, bądź jej braku po stronie oskarżonych M. L., A. W., K. M. oraz S. B. w zakresie czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia

w pkt I, II, IV, V, VI, VII i VIII, w tym także zasadności szeregu zarzutów wskazanych we wszystkich apelacjach obrońców oskarżonych oraz prokuratora stwierdzić należy, iż apelacje te okazały się konieczne, albowiem doprowadziły do uchylenia wyroku we wskazanej powyżej części

i przekazania w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania, bowiem zaskarżony wyrok dotknięty jest w tym zakresie tego rodzaju wadami, że nie mógł się ostać i to także dlatego, że nie mógł zostać poddany – w tym zakresie – pełnej kontroli instancyjnej.

Sąd Apelacyjny w tym miejscu wskazuje, że ograniczył rozpoznanie wszystkich apelacji do zarzutów niezbędnych do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Zaznaczyć także należy, że z uwagi na znaczącą zbieżność i tożsamość stawianych zarzutów we wszystkich apelacjach obrońców oskarżonych A. W., K. M. oraz S. B. zostaną one omówione wspólnie, albowiem inna metodyka sporządzenia uzasadnienia w niniejszej sprawie byłaby nielogiczna.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny z całą mocą podkreśla,

iż zgodnie ze wskazaniami wynikającymi z treści przepisów art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. to na sądzie meriti spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na całokształcie materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy głównej

i to sąd meriti przy tym ma mieć na względzie wszystkie okoliczności istotne dla sprawy i dążyć do ich całkowitego wyjaśnienia, prowadzić postępowanie zgodnie z wymogiem przepisu art. 424 § 1 k.p.k., a także, że to na sądzie meriti spoczywa obowiązek dokonania – zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów – pełnej analizy i oceny materiału dowodowego, która winna być zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawierać błędów faktycznych, ani logicznych, a przede wszystkim wynikać winna

z kompleksowej, wnikliwej i krytycznej analizy ujawnionego materiału dowodowego. Jednym z podstawowych obowiązków sądu meriti, od którego zależy prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy, jest zatem przeprowadzenie tego postępowania nie tylko zgodnie z przepisami proceduralnymi, ale również dążenie do przeprowadzenia – nawet z urzędu – wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Drugi obowiązek natomiast sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej,

a więc poza zasięgiem rozważań sądu meriti – odnosząc to do niniejszej sprawy – nie mogą pozostać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy oraz oceny prawnej czynu.

I.

Apelacja prokuratora

Apelacja ta zasługiwała na uwzględnienie w zakresie dotyczącym zaskarżenia wyroku sądu I instancji co do M. L., tj. czynów zarzucanych mu w pkt I i II aktu oskarżenia. Z kolei podniesione przez prokuratora zarzuty dotyczące rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec A. W. i K. M. okazały się na tym etapie przedwczesne, z uwagi na uchylenie przez Sąd Apelacyjny zaskarżonego wyroku w tej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W pierwszej kolejności wskazać więc należy, że słusznie podnosił prokurator w swojej apelacji odnosząc się do uniewinnienia przez sąd

I instancji oskarżonego M. L. od zarzutu sformułowanego w pkt I aktu oskarżenia, że sąd meriti dokonał go w sposób nieprawidłowy.

W rozważaniach prawnych sąd I instancji wprost bowiem przyznał, że w jego ocenie doszło pomiędzy M. L. i M. D. doszło do porozumienia, które w ocenie sądu zakładało przygotowanie „szafy” do założenia uprawy marihuany. Jak słusznie następnie zauważył sąd I instancji ustawa nie penalizuje wejścia w porozumienie w celu uprawy marihuany, a jedynie w celu popełnienia przestępstwa określonego w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Takie założenie sądu meriti

w ustalonym stanie faktycznym jest jednak błędne. Prawidłowo wskazał prokurator, że oskarżony L. doskonale zdawał sobie sprawę, że M. D. jest dilerem, który sprzedaje m.in. marihuanę i to w znacznych ilościach. Skoro więc oskarżonemu L. diler narkotyków – D. – zaproponował stworzenie własnej plantacji marihuany

w starej szafie, którą mieli w tym celu specjalnie przystosować, a oskarżony przystając na tą propozycję, jak sam wyjaśniał, oczekiwał wysokiego zarobku – to nielogicznym jest wysnucie wniosku, że porozumienie dotyczyło li tylko uprawy marihuany, lecz właśnie wytwarzania środka odurzającego w postaci gotowej do sprzedaży marihuany, na czym to właśnie oskarżony L. oczekiwał wysokiego zarobku. Oczywistym bowiem jest, że sama uprawa marihuany nie przyniosłaby oskarżonemu wysokiego zarobku, którego przecież oczekiwał, lecz wymagałaby raczej sporych nakładów finansowych. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego L. pozostaje rozważana przez sąd I instancji kwestia ewentualnego powodzenia przedsięwzięcia wytwarzania środków odurzających co do którego

w porozumienie wszedł oskarżony L. i D.. Istotnym bowiem dla odpowiedzialności karnej z przepisu art. 54 ust. 2 pkt 2 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii jest wejście w porozumienie w celu popełnienia przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Do znamion tego przestępstwa nie należy ewentualne powodzenie i dojście do skutku przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii. Podobnie niezasadne są ustalenia sądu I instancji dotyczące przystosowania szafy jako przyrządu do wytwarzania środka odurzającego w postaci marihuany. Słusznie podniósł prokurator,

że sąd I instancji prawidłowo przyjął, że szafa nie jest naczyniem. Natomiast przytoczona przez ten sąd ze słownika języka polskiego definicja „przyrządu” w pełni może być zastosowana do szafy jako przyrządu służącego do wytwarzania środków odurzających w postaci marihuany. Niesłusznie bowiem sąd meriti przywiązał tak wielką wagę do znaczenia przymiotnika „niewielkich” rozmiarów. Z samej definicji przytoczonej przez sąd I instancji wynika przecież, że przyrządy są „zwykle” niewielkich rozmiarów, co nie oznacza, że zawsze są niewielkich rozmiarów i mogą być również wielkogabarytowe, jak w tym przypadku szafa. Po wtóre konstrukcja techniczna szafy i sposób jej wykorzystywania pozwala zarówno na uprawianie krzaków marihuany, jak również na jej późniejsze suszenie. Niewątpliwie zatem szafa może być uznana za przyrząd służący do wytwarzania środka odurzającego.

W dalszej kolejności zauważyć również należy, że prawidłowo argumentował prokurator w swojej apelacji, iż sąd meriti w sposób niesłuszny dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu M. L. w pkt II aktu oskarżenia przypisując mu w zaskarżonym wyroku przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w miejsce zarzucanego przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii. Dla sądu meriti, jak i skarżącego prokuratora niewątpliwym było, że w zakresie stawianego oskarżonemu zarzutu w pkt II aktu oskarżenia doszło do podżegania przez oskarżonego M. L. M. D. do popełnienia przestępstwa. Jednak sąd I instancji uznał, że było do podżeganie jedynie do uprawy marihuany (art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), a nie do wytwarzania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających w postaci marihuany. Jednak jak to słusznie podkreśla prokurator w swojej apelacji istotą rozmowy przeprowadzanej przez oskarżonego M. L. z M. D., co jednoznacznie wynika z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka, była chęć założenia plantacji marihuany w celu osiągnięcia znaczących zysków. Ponownie więc stwierdzić trzeba, jak już to poczynił Sąd Apelacyjny powyżej, że skoro oskarżony namawiał D. do założenia plantacji, aby „porządnie zarobić”, to nielogiczny i sprzeczny

z doświadczeniem życiowym jest wniosek, że w takim przypadku oskarżony nakłaniał D. jedynie do uprawy marihuany, a nie to wytwarzania środka odurzającego, albowiem bezsprzecznym pozostawać musi, że na samej uprawie nie mogliby oni uzyskać zakładanych przez siebie znacznych zysków. W świetle zebranego przez sąd I instancji materiału dowodowego

w postaci wyjaśnień M. L. i zeznań M. D. niewątpliwe pozostawać powinno, że nakłanianie przez oskarżonego dotyczyło nie tylko samej uprawy, ale całego procesu wytwarzania środka odurzającego w postaci marihuany, łącznie z ich końcową sprzedażą właśnie w celu, aby „porządnie zarobić”, tym bardziej, że jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w czasie objętym tym zarzutem w L. nie było dostępnej marihuany.

II.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. L.

Apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie. Zaznaczyć jednak należy, że Sąd Apelacyjny rozpoznał jedynie zarzuty podniesione w zakresie przestępstwa, które zarzucane było oskarżonemu M. L.

w pkt III aktu oskarżenia, tj. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Pozostałe zarzuty w zakresie w jakim dotyczyły przestępstwa zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia nie zostały przez Sąd Apelacyjny rozpoznane, albowiem byłoby to przedwczesne ze względu na uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części do ponownego rozpoznania,

w czasie to którego sąd I instancji dopiero wypowie się w przedmiocie ewentualnej odpowiedzialności karnej oskarżonego i odpowiedniej kwalifikacji prawnej tego czynu. Rozpoznanie podniesionych w tym przedmiocie zarzutów na obecnym etapie postępowania mogłoby w sposób niedopuszczalny przesądzić kierunek rozstrzygnięcia dla sądu meriti.

Podniesione przez obrońcę oskarżonego zarzuty nie pozwoliły na zakwestionowanie uznania przez sąd meriti oskarżonego M. L. za winnego przestępstwa przypisanego mu w pkt 3 wyroku. W pierwszej kolejności niezasadny okazał się zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka D. S. (1). Wbrew twierdzeniom skarżącej zeznania te zostały przez sąd I instancji ocenione

w sposób rzetelny i skrupulatny, co w konsekwencji pozostawia je pod ochroną wynikającą z przepisu art. 7 k.p.k. Stwierdzić bowiem należy,

że słusznie uznał za wiarygodne sąd meriti zeznania złożone przez tego świadka jeszcze w toku postępowania przygotowawczego w dniu 2 marca 2012 roku (k. 1339 – 1340 akt II K 136/14). Zeznania te są logiczne, konsekwentne, szczegółowe, a świadek relacjonował w nich w sposób swobodny swoje kontakty z dilerami narkotykowymi na terenie L.. Świadek w sposób zborny i przekonujący przedstawił w jaki sposób zwykle nabywał narkotyki od M. D., opisując następnie sytuację,

w której wyjątkowo narkotyków udzielił mu oskarżony M. L., albowiem świadek nie mógł się skontaktować z M. D.. Natomiast całkowicie trafnie sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom D. S. (1) złożonym przed tym sądem, w których próbował całkowicie wycofać się ze swoich wcześniejszych zeznań, nie potrafiąc tego w jakikolwiek sposób umotywić, a co wymaga wyraźnego podkreślenia, jednocześnie twierdząc, że w czasie zeznań w postępowaniu przygotowawczym mówił prawdę. Takie zachowanie świadka dowodzi jedynie, że próbował obecnie nie obciążać oskarżonego, aby uwolnić go od odpowiedzialności karnej. Taka postawa nie przekreśla jednak wiarygodności tego świadka, albowiem logiczność

i konsekwencja pierwszych jego zeznań nie pozostawia wątpliwości co do ich rzetelności, a próba wycofania się z tych zeznań przed sądem meriti wskazuje jedynie na chęć pomocy oskarżonemu. Całkowicie chybiona jest również argumentacja skarżącej w zakresie w jakim kwestionowała wiarygodność zeznań D. S. (1) ze względu na wyjaśnienia jego brata A. S., w których twierdził on, że nie miał wiedzy na temat kontaktów brata

z M. L.. Fakt, że A. S. nie wiedział o kontaktach brata z oskarżonym w żaden sposób nie wyklucza tego, że miały one miejsce. D. S. (1) w swoich zeznaniach podał przecież, że sytuacja z udzieleniem mu przez oskarżonego środka odurzającego była jednorazowa i nie musiał przecież o tym wspominać swojemu bratu. Równie niezasadny jest argument, że skoro w okresie objętym zarzutem D. S. (1) nabył środek odurzający od G. D., to nie mógł już akurat nabyć takiego środka od oskarżonego M. L.. Argument taki jest zupełnie polemiczny, albowiem udzielania D. S. (1) środka odurzającego przez G. D., w żaden, jakikolwiek sposób nie wyklucza udzielania takiego środka i to w tym samym okresie przez oskarżonego M. L..

Nie zasługiwała na uwzględnienie również argumentacja skarżącej,

że skoro sąd I instancji dał wiarę zeznaniom D. S. (1), że M. L. pozyskał marihuanę, którą mu następnie udzielił od M. D., to tenże winien mieć również postawiony taki zarzut w akcie oskarżenia w sprawie (...)Prokuratury Okręgowej w Z. G.. Trudno bowiem, aby to akurat sąd I instancji miał wpływ na treść aktu oskarżenia, który został sformułowany dużo wcześniej, aniżeli toczyło się postępowanie w niniejszej sprawie. Po wtóre zaś treść zarzutu w sprawie (...), który został postawiony M. D. zawierała wyraźne sformułowanie, że D. uczestniczył w obrocie, jak i udzielał środków odurzających również nieustalonym osobom.

Sąd Apelacyjny nie mógł także uwzględnić argumentacji obrońcy oskarżonego, w której domagała się ona uznania czynu przypisanego oskarżonemu za wypadek mniejszej wagi i w konsekwencji obniżenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Ocena, czy zachodzi przypadek mniejszej wagi określony w art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii należy do sądu i uznanie takiego wypadku i zastosowanie ww. przepisu ma charakter fakultatywny (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007 roku, V KK173/07, Lex 310669).
Jednolitym

w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest, że za wypadek mniejszej wagi można uznać jednorazowe udzielenie pojedynczych porcji środka odurzającego. Tymczasem bezsprzecznym pozostać musi, że udzielone przez oskarżonego M. L. D. S. (1) środki odurzające w ilości 10 gram nie mogą być uznane za jedną porcję narkotyku, albowiem taka ilość pozwalała na co najmniej kilkukrotne odurzenie się jednej lub nawet kilku osób. W związku z tym niemożliwym było przypisanie oskarżonemu M. L. typu uprzywilejowanego przestępstwa z art. 59 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w postaci wypadku mniejszej wagi przewidzianego w ust. 3 tego przepisu. W konsekwencji również zarzut o rażącej niewspółmierności wymierzonej za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku pozbawienia wolności okazał się chybiony, albowiem jest ona równa dolnej granicy ustawowego zagrożenia za to przestępstwo. Wobec braku nadzwyczajnych podstaw do złagodzenia wymierzonej kary oskarżonemu M. L. sąd I instancji nie mógł wymierzyć bardziej łagodnej kary. Tym bardziej całkowicie niemożliwym jest więc uznanie takiej kary za rażąco surową.

III.

Apelacje obrońców oskarżonych A. W., K. M. oraz S. B.

Apelacje te zasługiwały na uwzględnienie.

Obrońcy oskarżonych A. W., K. M. oraz S. B. zasadniczo skupili się w swoich apelacjach na kwestionowaniu wiarygodności dowodu z zeznań A. T., który był jedynym dowodem obciążającym wszystkich ww. oskarżonych. Dowód ten jest w niniejszej sprawie de facto klasycznym dowodem z tzw. „pomówienia”. Wobec A. T. toczy się bowiem przed Sądem Okręgowym w Z. G. postępowanie kare pod sygn. (...), w który postawiono mu zarzuty korespondujące z czynami, które są przedmiotem postępowania wobec ww. oskarżonych.

Obrońcy podkreślali, że sąd I instancji dopuścił się jaskrawego naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. dokonując oceny dowodu z zeznań A. T., albowiem całkowicie podporządkował przebieg niniejszego postępowania jego depozycjom. Tymczasem obrońcy oskarżonych zgodnie wskazywali, że ocena dowodu z tzw. „pomówienia” wymaga od sądu meriti zachowania szczególnych zasad i ostrożności, tym bardziej kiedy, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, żaden z ww. oskarżonych nie przyznawał się konsekwentnie do winy, a nadto kiedy przedmiotowy dowód z tzw. pomówień, był jedynym dowodem obciążającym oskarżonych.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że z uwagi na stwierdzoną u świadka A. T. osobowość dysocjalną oraz jego wyraźny interes procesowy w ujawnieniu kolejnych nieznanymi wcześniej organom ścigania oskarżonych w celu ewentualnego skorzystania z instytucji tzw. „małego świadka koronnego” sąd meriti winien weryfikować jego zeznania ze szczególną ostrożnością. Oceniając te zeznania (a wcześniej jeszcze wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego) Sąd ten winien mieć na uwadze argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 roku, II AKa 187/98 (vide: KZS 1998/11/37), iż: „Kontrola dowodu z wyjaśnień

współoskarżonego (w praktyce zwanych „pomówieniami”, niezbyt trafnie ze względu na analogię z jedną z form przestępczego zniesławienia), a resztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu:

- czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi,
- czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,
- czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością”.

Uwzględniając wskazane powyżej przesłanki Sąd Okręgowy nie może także pomijać czy świadek T. miał lub mógł mieć interes procesowy w obciążaniu oskarżonych i przerzuceniu ciężaru odpowiedzialności.

Analizując kolejno powyższe wskazania jednoznacznie stwierdzić należy, że dokonana przez sąd I instancji ocena dowodu z zeznań świadka A. T. nie została przeprowadzona prawidłowo i rzetelnie.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, co stanowczo podkreślali obrońcy, że wszyscy oskarżeni konsekwentnie nie przyznawali się do zarzucanych mu czynów, co do których zarzuty zostały sformułowane w całości w oparciu

o zeznania (i wcześniejsze wyjaśnienia) A. T.. Co więcej, zeznania te są w przypadku oskarżonych A. W., K. M. oraz S. B., de facto jedynym dowodem, który ma potwierdzać ich sprawstwo. W toku postępowania przed sądem I instancji nie przeprowadzono co do tych oskarżonych innych dowodów, które mogłyby

w jakikolwiek sposób potwierdzić zeznania A. T.. Po wtóre znaczącym jest również fakt, iż zeznania tego świadka nie były spontaniczne

i złożone wkrótce po mających mieć miejsce działaniach przestępczych, lecz składane były w toku postępowania przygotowawczego po kilku latach od tych wydarzeń. Nie można również w żaden sposób uznać, aby zeznania te

(i wcześniej wyjaśnienia) pochodziły od osoby bezstronnej, czy

o nieposzlakowanej opinii. Nie może ująć uwadze, że A. T. był

w konflikcie zarówno z oskarżonym K. M., jak i A. W.. Z tym pierwszym toczył nawet spór przed sądem cywilnym o zapłatę (k. 597). W tym kontekście nie wytrzymuje krytyki przyjęcie przez sąd meriti wiarygodności zeznań A. T.

w oparciu o dwie zasadnicze przesłanki: fakt, że w sprawie (...), z której to wyłączono do odrębnego prowadzenia niniejsze postępowanie, wszystkich oskarżonych, którzy tam dobrowolnie poddali się karze obciążał właśnie świadek A. T., a nadto, że A. T. nie miał interesu w pomawianiu oskarżonych w niniejszej sprawie, tj. A. W., K. M. oraz S. B..

Zasadniczym jest, że nie dopuszczalne jest, aby sąd I instancji przesądzał o wiarygodności zeznań świadka na tej tylko podstawie, że co do innych oskarżonych jego zeznania pozwoliły na wydanie wyroków skazujących. Wiarygodność danego świadka musi się bowiem odnosić

in concreto do okoliczności dotyczących danego oskarżonego, którego obciążają jego zeznania. Po wtóre zaś, jak wskazano wyżej, A. T. pozostawał w konflikcie z oskarżonymi W. i M., a nadto na co słusznie zwracał uwagę jeden z obrońców, nie można wykluczyć,

iż A. T. mogło zależeć poprzez obciążanie kolejnych osób, na skorzystaniu z instytucji tzw. „małego świadka koronnego”, we własnym procesie, który toczy się przed Sądem Okręgowym wZ. G..

Przede wszystkim jednak wyraźnego podkreślenia wymaga, że w kontekście powyżej przytoczonych przesłanek oceny dowodu z tzw. „pomówienia”, zeznania A. T. nie spełniają jednej

z najistotniejszych przesłanek ich wiarygodności, albowiem nie są konsekwentne oraz wewnętrznie spójne. Świadek ten bowiem wraz

z upływem toku postępowania, najpierw przygotowawczego, a później sądowego, niemal za każdym razem odmiennie, bądź niespójnie zeznawał

(a wcześniej wyjaśniał). Dla przykładu wskazać należy, że w wyjaśnieniach dotyczących K. M. A. T. najpierw podawał, że nabywał od niego amfetaminę po 15 zł za gram, ok. 10 razy po 100 gram każdorazowo, a więc w sumie ok. 1 kg (k. 644-645 akt (...) - dnia

30 sierpnia 2011 roku), bo przy kolejnym przesłuchaniu wskazywać, iż było to po 17 zł za gram amfetaminy i w łącznej ilości ok. 3 kilogramów amfetaminy (k. 1697 akt (...)– dnia 12 lutego 2013 roku). Świadek nie potrafił przy tym przed sądem I instancji w sposób logiczny wytłumaczyć tak dużych rozbieżności pojawiających się w jego relacji procesowej. Natomiast w przypadku oskarżonego A. W. A. T. konsekwentnie podawał pierwotnie, że za nabyty od oskarżonego samochód V. (...) miał zapłacić 800 gram marihuany w dwóch transzach (k. 1964-1965 akt (...) – dnia 12 lutego 2013 roku) oraz że z oskarżonym W. poznał go ich wspólny znajomy (...) (który ostatecznie został nazwany przez świadka (...)) (k. 2793-2798 akt (...) – dnia 17 czerwca 2013 roku). Natomiast w toku niniejszego postępowania przed sądem I instancji świadek zeznawał, że za samochód miał zapłacić w trzech transzach, a nie w dwóch, zaś z oskarżonym W. nie poznał go jednak G. K., ponieważ K. w ogóle nie zna W., a nadto świadek T. i oskarżony W. nie mają wspólnych znajomych (k. 264v-270 – rozprawa z dnia 21 listopada 2013 roku). Świadek nie potrafił wytłumaczyć w sposób logiczny przed sądem meriti swoich poprzednich twierdzeń co do faktu zapoznania z oskarżonym W. poprzez G. K.. Znamiennym jest również, że A. T. zeznając przed sądem I instancji rozpoczynał swoje zeznania o stanowczego

żądania, aby najpierw odczytywać mu jego wcześniejsze wyjaśnienia (ze sprawy (...)), albowiem zgodnie z jego twierdzeniami nie chciał wprowadzać sądu w błąd. Gdy zgodnie z procedurą musiał jednak najpierw przedstawić swobodną część swoich zeznań jego depozycja okazywała się całkowicie ogólnikowa, nie potrafił on przytoczyć żadnych konkretnych informacji, jak również często podawał je w sposób całkowicie odmienny, aniżeli w toku składania wyjaśnień w sprawie (...) – k. 264v-270, 294-296. Taki sposób relacji procesowej świadka A. T. wskazuje,

iż zeznaniom tym nie można przypisać waloru wiarygodności li tylko na takich podstawach, i w takim razie jak to poczynił sąd I instancji. Ocena ta nie jest przekonywująca i wymaga pogłębienia.

* * * * *

Zgodnie z przepisem art. 436 k.p.k. Sąd Apelacyjny ograniczył rozpoznanie apelacji obrońców do wskazanych powyżej uchybień i zarzutów, albowiem było to wystarczające do wydania orzeczenia. Ponadto rozpoznanie pozostałych zarzutów byłoby na obecnym etapie sprawy dalece przedwczesne.

* * * * *

Reasumując, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy obowiązany będzie zastosować się do wskazań zawartych w treści niniejszego uzasadniania, a przede wszystkim w zakresie oceny dowodu z zeznań świadka A. T., jak również winien rozważyć ponowne przesłuchanie świadka A. T. w obecności psychologa, ze względu na jego osobowość dys socjalną. Koniecznym jest również ponowna kompleksowa ocena wyjaśnień M. L. i zeznań M. D., w szczególności w zakresie prawidłowej kwalifikacji zarzucanych M. L. czynów w pkt I i II aktu oskarżenia.

* * * * *

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny – na podstawie przepisów art. 437 § 1 i 2 k.p.k. – uchylił zaskarżony wyrok w części, tj. w pkt 1, 2, 5, 7 – 20, 21 b – d i 22 b – d i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

* * * * *

Nadto Sąd Apelacyjny – na podstawie przepisów art. 437 § 1 i 2 k.p.k. – zmienił zaskarżony wyrok w części, tj. w pkt 6 w ten sposób,

że przyjął, iż orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności odnosi się do orzeczenia o karze zawartego w pkt 3 zaskarżonego wyroku. Zaś w pozostałym zakresie, tj. co do punktów 3, 4, 21a, 22a utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

* * * * *

O kosztach postępowania odwoławczego, w zakresie w jakim zmieniono i utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisów art. art. 634 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 8, art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223) zasądzając od oskarżonego M. L. na rzecz Skarbu Państwa zwrot wyłożonych wydatków w postępowaniu odwoławczym w 1/4 części,

tj. w kwocie 35 złotych, a nadto wymierzając temu oskarżonemu opłatę w kwocie 380 złotych.

Jarosław Komorowski Maciej Świergosz Grzegorz Nowak